

ORIGINI

Lucian Tatar

Mi-e dor de casa mea, cea părintească ,
cu mărul din grădină înflorit,
de chipul mamei, fraților- zâmbească,
de tata, de bunica mea cea bună,
de unchii dragi ce m-au ținut de mână,
vecinii mulți ce i-am avut
și-acum se află sub țărână-
dormind sub glia strămoșească!
Cei rămași, împrăștiați prin lume,
mănăstirea de pe deal mai ține nume,
câțiva tineri patrioți cu înțelepciune ,
părinții noștri ce-au rămas, în rugăciune
ne-așteaptă-n poartă să venim acasă
cu dragostea și pâinea de pe masă! ...
Timpul nu se oprește pentru noi,
muncește cu acel har , ce, nu-l vedem....
brazdele de amintiri răscolite,
se-ntorc din ape și noroi-
drumuri, poteci, cărări-bătătorite
senzația că încă mai veghem...
Ne-ntoarcem gândul, viața înapoi
plecat-au ei , plecăm și noi,
e pace Doamne, sau război?...
Dorul de pământ și țară,
se-ntoarce bumerang în viața noastră,
chiar dacă visul aproape împlinit,
când ai de toate mai lipsește, doară...
mama sau chipul din fereastră,
casa din țară închisă la care ai trudit,
copilul care nu se mai gândește
la satul, țara sau pământul preaiubit !
Satul, ce-n urmă l-am lăsat ,
rămâne în suflet mereu viu,
acolo este visul din casa părintească ,
acolo este templul din care am plecat ,
în viața nefirească și plină de păcat!
Biserica ne-așteaptă , pe verdea ei colină
clopotul și toaca , bate în surdină ,
nu prea departe sub o cruce mare
multe generații duse în depărtare...
Amintiri, lacrimi și o lumânare!

Lucian Tătar-Poezie

21 feb 2016-003
Olhao